

בעזרת השי"ת

גליון ש"ק פר' כי תצא

יו"ל ע"י מכון והוצאת ספרי

"נקודות הכסף"

שע"י מוסדות

דברי שלום

ע"ש רבינו הרש"ש זיע"א

בראשות הגה"צ יחזקאל בינג שליט"א

רחוב מהרש"ל 11 בני ברק.

טלפון: 03-6196739

דוא"ל: 5798972@gmail.com

אתר: dshalom.org

שבתא טבא וכוט"ס

**פִּי תִצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אֵיבֶיךָ וּנְתַנּוּ יְדוּדֵי אֱלֹהֶיךָ בְּיַדְךָ וְשָׁבִיתָ שְׁבִיבוּ:
וְרֵאִיתָ בַּשָּׂבִיבָה אֶשֶׁת יִפֹּת תֵּאָר וְחֻשְׁקָתָ בָּהּ וְלִקְחָתָ לָךְ לְאִשָּׁה:
וּפִי רִשְׁיִי הִקֵּי: כִּי תִצֵּא לְמַלְחָמָה - בְּמַלְחַמַת הַרְשׁוֹת הַכְּתוּב מְדַבֵּר.**

ולקחת לך לאשה - לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע, שאם אין הקב"ה מתירה ישאנה באיסור, אבל אם נשאה סופו להיות שונאה שנאמר אחריו, כי תהיינן לאיש וגו' וסופו להוליד ממנה בן סורר ומורה לכך נסמכו פרשיות הללו:

מכאן נלמד לימוד גדול, שהנה כל איש ישראל שיראת ה' נוגעת ללבבו יודע את גודל מעלת יקרת תורתו הקדושה, ושהיא הספר הקדוש אותו נתן השי"ת לאדם בזה ובבא בכדי שאם האדם יקיימו יזכה לעבור בשלום את העולם הזה והעולם הבא, כי התורה הק' מדריכה את האדם ללכת בדרך הנכון והאמיתי, ועל כן לא מיבעיא שהאדם נזהר בדברים שהתורה הק' אוסרת על האדם, אלא גם בדברים שהתירה התורה יודע האדם שהוא בסכנה גדולה שלא יתגשם וילך אחר יצרו וימשך אחר המותר ויבוא לאיסור, ועל כן עושה לעצמו גדרים וסיגים גם בדברים המותרים להשקיע בהם מוח ולב שיהיו לשם שמים ולכבודו יתברך.

דהנה כל צורכי האדם כמאכל ומשקה ומצוות עונה, ומשא ומתן, והליכה ושיחה עם בני האדם וכדו' כל הדברים המותרים גם בהם יש עבודת ה' גדולה כמוש"כ רבינו האר"י הק' בכתבי הקודש שלו שיש בהם ניצוצי קדושה שעל האדם לבררם, כמוש"כ רבינו הבעש"ט הק' עה"פ רעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף, שזה שהאדם רעב או צמא וכד' הוא לטעם שנפשם הם ניצוצי הקדושה השייכים לנשמתו רוצים שהאדם הזה יעלה ויתקן אותם.

ואופן תיקון ניצוצי הקדושה איתא בסה"ק שנעשה ע"י מחשבת האדם, בעת שנלחם עם יצרו לא רק להזהר שלא לעבור על איסורי התורה שזה מעלה בפני עצמה, אלא שנוהר גם בדברים המותרים לא להמשך במוחו ודעתו אחר התענוג הגשמי אלל לתת מוח ולב שיהיו כל מעשיו המותרים גם הם לשם שמים ולכבוד קונו.

כגון בעת שאוכל יחשוב למה לי לאכול, וכי אני כבהמה חיה ועוף האוכל למלאות את בטני ותאוותי, הרי עוד כמה שעות שוב ארגיש רעב וצמאון, ולשם מה לי זה,

אין זה אלא שהאדם יכבוש את יצרו ותאוותו ויאכל וישתה עם דבקות והתקשרות לה' כדאיתא בפ' וידבר אלי זה השולחן אשר לפני ה', היינו שבעת אכילתו של האדם שנפתח לו באותו הזמן מדת התאוה הנמשכת ממדת החסד ואהבה יחשוב למה לי לקחת כח אלוקי כזה של התאוה הנמשכת ממדת האהבה ולהוציא זאת על האכילה שעוד רגע כמימריה תחלוף הנאה זו ולא ישאר לו ממנה מאומה, הלא אז הוא העת להלחם עם עצמו למשוך במחשבתו כח עצירה להתאפק ולא להמשך אחר התאוה והגוף אלא להמשך בדבקות המחשבה להבין שאוכל זה כל החיות שבו הוא חיות אלוקי בכדי לעבוד את ה' ולעלות את הניצוצין שהם חלקי הקדושה והאלקות שמחיים את המאכל הזה וע"י שאוכלו בבושה ןהתקדשות עולה הניצוץ הקדוש ונתקן.

וכן הוא בכל עניני תאוות עולם הזה, נמצא האדם במלחמה גדולה אם יעשה מעשיו לשם ה' לתיקון הענין או שימשך אחר הנאת עצמו ואז יבוא על ידו קילקול ח"ו.

ולזה מלמדת אותנו התורה הק' כי תצא למלחמה על אויבך, ומי הוא האויב של האדם הוא היצה"ר שעמו יש את המלחמה של כל רגע מחיי האדם לא להמשך אחרי היצר, וכמו שמביא בסה"ק חובת הלבבות באותו החסיד שאמר לחילים ששבו מהמלחמה ושמחו על כך שנצחו, אמר להם מלחמה א' נצחתם אולם במלחמת היצר שהיא בכל עת ורגע עדיין לא ניצחתם, כי עבודת האדם בכל יום ורגע בימי חייו היא להלחם בעוז ותעצומות את מלחמת היצר האורב ומפתה את האדם בכל מיני דרכים ואופנים להכשילו ולהפילו.

ולזה מזהירה התורה עה"פ כי תצא למלחמה על אויבך, ואומ' רש"י הק' במלחמת הרשות הכתוב מדבר, שלא מביעא על מלחמת היצר שלא לעבור על תורתנו הקדושה עסקינן כאן אלא על מלחמת הרשות שבדברים שברשות המותרים לאדם לזה צריך מלחמה גדולה ועצומה שלא יפול ברשת היצר, כי אם ימשך אחר תאותיו אומר רש"י הק' וישא את היפת תואר שהשי"ת התירה כדי שלא ישאנה באיסור, אולם הרצון והמשיכה שלו הוא אחר תאוותיו אזי סופו שישנאה ויולד לו בן סורר ומורה, משום שבעת שהאדם נמשך אחר תאותיו ולא לוחם עם יצרו בעניני הרשות הסוף הוא שיוצא מכך מכשולים גדולים.

אולם אם האדם זוכה ומקדש את עצמו במותר לו אזי זוכה להתקדש והתחבר דווקא ע"י דברי הרשות ולהתעלות על ידם מעלה מעלה בדרך העולה בית אל, שע"כ גופו מתקדש ומתרומם ונעשה זך לקבל קדושה.

השי"ת יזכינו שיהיה לנו את הדעת האמיתי לבחור בטוב שהיא התורה הק', ולעמול בה ללומדה ולקיימה ולקדש את עצמינו בדברי האיסור וההיתר, ונוכה לכל הברכות וההשפעות ברוחניות וגשמיות

ספה"ק דגל מחנה אפרים

בהפטרה רני עקרה לא ילדה.

ונקדים לבאר (אבות פ"א, מ"ג) אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס אלא הוו כעבדים המשמשים את הרב שלא על מנת לקבל פרס ויש גירסא אחרינא על מנת שלא לקבל פרס, ושמעתי מא"ז זללה"ה ששני הגירסאות נכונים והם מדריגות זו למעלה מזו והוא כי שלא על מנת לקבל פרס הוא עבודה נכונה וגדולה דהיינו כשמתפלל על איזה דבר יהיה כוונתו לצורך גבוה והדבר אשר הוא מתפלל עליו אם יבא ואם לא יבא לא יבא וכן כל עבודת האדם ועשיותיו יהיה לשם שמים ולא לשם דבר הנאתו, ויש עוד בחינה נשגבה על דרך משל למי שחפץ ורוצה מאוד ולבו בוער לדבר עם המלך והמלך גזר ואמר שכל מי שישאל איזה שאלה ימלא בקשתו וכשהאדם הזה אשר חפצו ורצונו לדבר תמיד עם המלך כשבא לדבר מבוקשו לפני המלך מתירא פן יתן לו המלך וימלא חסרונו ומה לו עוד לדבר עם המלך לכן הוא רוצה יותר שלא ימלא לו מבוקשתו כדי שיהיה לו איזה דבר לבא עוד לפני המלך באיזה פעם ולדבר עמו, וזהו (תהלים ק"ב, א') תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו פירוש כל התפילות של עני הוא ולפני ה' ישפוך שיחו והוא על דרך שאיתא בש"ס (ברכות כ"ט.) רמו לזה במעשה דשמואל הקטן וזהו על מנת שלא לקבל פרס, ואיתא במדרש (דברים רבה ג', ו') לא יהיה בך עקר ועקרה שלא תהיה תפלתך עקרה ונמצא לשון עקרה אצל תפלה, וזהו רני עקרה לא ילדה פירוש אותה התפלה שלא ניתן לו בקשתו זהו שמחה גדולה ורינה גדולה כמו על מנת שלא לקבל פרס הנ"ל וכמו תפלה לעני כנ"ל כי רבים בני שוממה מבני בעולה כי הוא מדריגה גדולה בכל פעם לדבר עם המלך והבן כי קצרת:

או יאמר רני עקרה לא ילדה כי רבים בני שוממה מבני בעולה אמר ה'.
 כי אמר אא"ז זללה"ה כי כל התפלות עושים פעולה בעולמות העליונים ולפעמים
 בקצה הארץ וסמך על פסוק (תהלים י"ב, ט') כרום זלות לבני אדם אלו דברים
 שעומדים ברומם של עולם (ברכות ו'): שנעשה מזה דברים נוראים ברומם של
 עולמות ובני אדם סוברים שלא נתקבלו תפלתן לכן מזלזלין בהם, וזה רני עקרה לא
 ילדה כנ"ל כי רבים בני שוממה פירוש התפלות אשר אתה סובר שהם שוממים
 עושים פעולות גדולות יותר מראייתך הגשמית:

ספה"ק מאור ושמש

כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ אפרחים או ביצים וגו'
 שלח תשלח את האם וגו'. יש לדקדק על אמרו בדרך שהרי גם בבית חייב לשלח
 באינו מזומן והוא מורד בו, ולפחות אם בא למעט בית שהוא סתמו מזומן היה לו
 לומר בשדה. וגם יתר דקדוקי הכתוב הנם על ספר תיקונים ועוד לאלקי מילין.
 ויראה לרמוז בזה ענין גדול בעבודת השם יתברך, כי הנה ידוע אשר בחודש אלול
 היא עת התעוררות תשובה לכל אדם יותר מכל השנה לשקול אורחותיו בפלס
 מאוני שכלו ולתקן את אשר עיות, כי בימים האלו נפתחים השערי תשובה והיי"ג
 מכילין דרחמי ומתנוצצים השמות הקדושים קס"א ס"ג העולים למנין דר"ך כמו
 שאמרנו בשבת הקדום והוא רמוז בכתוב הנותן בים דר"ך אשר צריך לכיון זה
 הפסוק בראש חודש אלול כנ"ל. והנה ראינו בדורות שלפנינו טרם נתפשט בעולם
 נוגה אור דרך הבעל שם טוב זצוק"ל אשר בעת הזאת מראש חודש אלול ואילך כל
 איש אשר נגע יראת ה' בלבבו והיה ירא וחרד מאימת הימים הנוראים הממששים
 ובאים, היו נסגרים חדר בחדר להתבודד בלי חברת האדם בבתי כנסיות או בביתם,
 ומהם אשר התענו תעניתים ועשו סיגופים ופרישות מבני אדם, אמנם הגם כי
 רחמנא לבא בעי וכל מעשה אשר יהיה כונת עושהו בלתי לה' לבדו הוא טוב לפני
 אלהים, ואולם לא זו הדרך העיקרי בעבודת השם יתברך, רק העיקר והיתד שהכל
 תלוי בו ותוכן דרכי התשובה הנכונה המצא תמצא על ידי אהבת חברים ודיבוק
 חברים והתקרבות לצדיקי הדור, ועל ידי זה יבא לתכלית ההכנעה כי יראה עבודת
 חבריו וגודל תבערת יקוד לבבם והתלהבותם לעבודת הבורא ברוך הוא ועל ידי זה
 ילמד לעשות גם הוא כמותם, ויכיר עוותתו וישוב בתשובה שלימה. והגם כי ידמה
 בנפשו אשר בעת התבודדותו יעורר לבבו יותר לשוב בתשובה ולהדבק בה' מאשר
 יהיה בחברת אוהבים וחברים מקשיבים, כי על ידי חברת בני אדם יפרד מדביקותו,
 עם כל זה יותר ראוי ונכון להחזיק במעוז אהבת חברים ולקרב אותם לדרך ה' כי על
 ידי זה יוכל להמשיך הארה לאורך ימים על ידי מה שמקרבים לעבודת הבורא
 ובהתבודדות אינו פועל כי אם לשעתו. והנה ידוע בתיקונים כי השכינה הקדושה
 נקראת קן צפור, והוא כי צפור רומז לנשמות ישראל ובכל מקום אשר יועדו יחד

נשמות בני ישראל לעבוד ה' הן לתורה והן לתפלה השכינה שרויה ביניהם ומסתופפת עליהם כאם על בנים:

לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו.

הענין הוא בדרך רמז שיש בני אדם שעובדין השם יתברך בתורה ותפלה אבל אינם רוצים לשבור הגופניות שלו לעבודת השם יתברך, זה דרך לא טוב, רק שצריך האדם לשבר הגופניות וחומריות שלו לעבודת השם יתברך. וזה ידוע ששור הוא ממדריגה גבוהה שהוא מלשון ראייה (כמו אשורנו ולא קרוב) בעולמות העליונים ובאורות העליונים, וצדיקים נקראים שור כמו שמצינו ביוסף הצדיק שנקרא שור, וחמור הוא לשון חומריות המרמז על הגוף. וזהו פירוש לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו ופירוש שלא תעבוד עבודת השם יתברך בנשמה וחומריות יחד, דהיינו מבילתי ישבר מתחלה עביות חומריות שלו זה אינו כלום רק שצריך לשבר מתחלה כל החומריות שלו:

אם בשדה ימצא האיש את הנערה המאורשה והחזיק בה האיש ושכב עמה וגו' כי ימצא איש נערה בתולה אשר לא אורשה ותפשה ושכב עמה ונמצאו ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים כסף ולו תהיה לאשה תחת אשר ענה לא יוכל שלחה כל ימיו.

הענין הוא כך בדרך רמז כי יש בני אדם מה שרואים את הצדיקים עושים הם עושים אחריהם ואין משברים את לבם לב האבן שיהיה לב בשר ונרפא כתיב ביה זה אינו כלום שאינם מייחדים כלום ואינם פועלים כלום במעשיהם אם לא שברו הקליפות מעליהם ולשבור את לבם על שנים עשר קרעים באמת ובתמים, ולעשות הכל בהשכל ובחכמה ובדעת וביראה ופחד ורתת וזיע לא מצות אנשים מלומדה, שסוברים שזה הוא היראה שעושים סיגופים ותענית ולבם עדיין בתוקפו בקליפותיו וחיצונותיו והוא עושה הכל בעל כרחו ובמלחמה, זה אינו כלום וכלא ואפס ואופס הוא בעבודתו ובתפלתו ובתורתו, עד שיבא לזה לשבור את לבו באמת ולהזדעזע מפני השם יתברך בתכלית היראה ופחד. ומופת לזה שתשובה כזה בתענית וסיגופים לא זה הוא עיקר והתכלית התשובה, והראיה לזה שהתשובה משבע דברים שקדמו לעולם, וזה ידוע גם כן להטועמים מעץ החיים שבתחלה היה רצון ומהרצון נעשה חקיקה ומהחקיקה נשתלשל עד למטה עד עולם העשיה. והנה התשובה היא מהחקיקה שהוא הרבה מדריגות קודם עולם המעשה, והאין אפשר שזה הוא התשובה בתענית וסיגופים שהוא בעולם המעשה, אלא בודאי שעיקר התשובה בלב נשבר ונדכה זה הוא העיקר התשובה בחכמה ובבינה להבין גדולת יוצרנו ובוראינו בחכמה ובדעת והשכל ולשבור לבו בקרבו, וזה היה קודם לעולם ודי למבין (והתעניות והסיגופים הן רק תפל ומכשירין שיבא על ידי כך ללב נשבר ונדכה כידוע ליודעים). ואם האדם עושה תשובה כך בבית הלב כנ"ל אזי בא בחמשים שערי תשובה הם שערי בינה ומשפיע משם כל טוב וממתיק הדינים

בשורשם כידוע. וגם כשעושה תשובה כך בבחינת הלב ובשכלות הלב ומכיר גדלות הקב"ה במוחין גדולים ומשבר לבו בקרבו אזי יש לו קיום לתשובה הזאת אצלו לעולם ויראת ה' טהורה עומדת לעד ושוב אינו נופל ממנו, מה שאין כן כשעושה דוגמת המעשה שעשה איזה צדיק על דרך מצות אנשים מלומדה והצדיק עושה זאת העובדא בחכמה ובבינה ובדעת והוא אינו יודע לאיזה כיוון ומכשירין שעשה הצדיק זאת הנהגה וזאת התענית והסיגוף, אזי אין אצלו תמיד ובבא רוח מצויה ומכל שכן רוח סערה אז נשאר ערום ועריה ואין לו שום יראה ואהבה ושבע תועבות בלבו ודי למבין:

ומשם בארה הפסוקים שלפנינו ואם בשדה ימצא האיש את הנערה המאורשה, פירוש (על דרך תורה צוה לנו משה מורשה שתורה נקראת נערה) והחזיק בה האיש ושכב עמה, פירוש שהחזיק בנערה המאורסה לאיש פירוש שהצדיק עשה זה הדבר ואירס אותה לעצמו בדעה ובינה והשכל ואדם אחר החזיק בה ועשה דרך אנשים מלומדה גם כן בלא לב נשבר ולב טהור והחזיק בנערה המאורסה לאיש, אזי כתיב אחריו העונש חלילה. וקאמר הפסוק אחריו כי ימצא איש נערה בתולה אשר לא אורשה ותפשה ושכב עמה, בתולה היא ראש חודש אלול כידוע שדרך רוב בני אדם לעשות תשובה שלימה, פירוש שאין עושה דרך מצות אנשים מלומדה רק שעושה דרך לעצמו ולפי בחינתו ושכלו, וזה נערה בתולה שהוא מחדש מה שלא עשה אחר עושה אחריו רק הוא בעצמו שכב עמה ונתייחד בה, קאמר הכתוב אחריו ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים כסף, דהיינו שהוא משפיע בעולם התשובה שהוא חמשים שערי בינה, וכסף הוא (מלשון נכסף נכספת לשון חמדה שהוא עולם התענוג כידוע), ולו תהיה לאשה לא יוכל לשלחה כל ימיו שהוא קיים אצלו לאורך ימים על דרך יראת ה' טהורה עומדת לעד כנ"ל ודו"ק. כי תצא מחנה על אויבך ונשמרת מכל דבר רע כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו' ויתן תהיה לך על אונך וגו'. הנה חז"ל דרשו על פסוק זה מפני מה אצבעותיו של אדם משופות כיתידות שאם ישמע האדם דבר שאינו הגון ישים אצבעו לתוך אזנו. וכן דרשו שמפני זה נבראת אליה לאוזן שאם ישמע וכו' יכוף האליה לתוכה. ועדיין צריך ביאור למה נסמך פסוק זה לפסוקים שלפניו. ויראה לבאר בזה כי הנה כל איש אשר נפקחו עיני שכלו מעורון סכלות הזמן ומלא את ידו לערוך מלחמה וקרוב למול יצרו ולטהר רעיוניו ולבו לעבודת הבורא ולקדש ולטהר גופו ואבריו לבל יגע בהם ערל וטמא מסטרא דמסאבא, צריך לשמור ברית הלשון המכוון כנגד ברית המעור ולנצור לשונו מרע ולשים מחסום לפיו לבל ידבר דבר הנוגע ללשון הרע ואבק לשון הרע ולבל ישא שמע שוא מכל דבר הנדבר בין אנשים, כי ח"ו בזה הוא נותן כח לסטרא דמסאבא לטמאותו בהרהורים רעים ובמקרה לילה ולפגום ברית המעור. והעצה היעוצה להנצל מזה הוא לבל יהיה צייתן ולהוט לשמוע רוב דברים וישים עצמו כחרש לא ישמע, זולת דברי תורה ודברים הנדברים במועצות ודעת איכה יוכל לעבוד ה' בדחילו ורחימו, ובסוד אחר אל תבא נפשו לשמוע דברים הנאמרים בחשאי, ואז בנקל יוכל לתת מעצור לרוחו מדברי נרגן ממיעוט ידיעתו בדברים הנוגעים מזה לזה. וזה אמרו כי תצא מחנה על אויבך להלחם מלחמת

ונצוח יצרך, אז ונשמרת מכל דבר רע רצה לומר דבורים רעים ורכילות. כי יהיה בך וגו', כ"י זה פירוש לשון דהא ונתנית טעם שלזה תצטרך להשמר ביותר מזה כי אם לא תעשה כן יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור וגו' שתתן ח"ו כח לסטרא אחרא להתגרות בך ולטמאות אותך. ולזה אמר בסמוך שהעצה לזה ויתד תהיה לך על אונך וגו' שטוב שתתן אצבעך לתוך אונך לבל תדע בדברים הנדברים שיהיה בהם לשון הרע אם תגלך אחר זה וקל להבין:

כי תשה ברעך משאת מאומה לא תבא אל ביתו לעבוט עבוטו בחוץ תעמוד והאיש אשר אתה נושה בו יוציא אליך את העבוט החוצה ואם איש עני הוא לא תשכב בעבוטו השב תשיב לו את העבוט כבוא השמש ושכב בשלמתו וברכך וגו'.

יראה לפרש המשך הכתובים המלמדים תועים בינה ודעת בעבודת השם יתברך, לאשר נמצאים קצת אנשים ממבקשי ה' שכאשר מתחיל האור להתנוצץ עליהם ולהלהיב לבבם לעבודתו יתברך יבקשו גדולות לנפשם להופיע עליהם אור השראת השכינה, גם יש אנשים קראם החובות הלבבות בעלי משכנות כי יבקשו משכון בשכר פעולתם שיהיה להם די מחסורם, ומה נעים מאמר אדמו"ר רבן של כל בני הגולה מרנא ורבנא אלימלך נבג"מ במשנת וכבר אמר אנא השם, פירוש שצריך זמן רב וימים כבירים להעתיר בכל לב ולאמר אנא השם עד שישמע קולו ותתקבל תפלתו לרצון. ומי האיש קדוש אשר הופיע עליו השם יתברך רוח קדשו אינה אלא מתנת חנם באהבתו ובחמלתו על עמו לנהלם על ידו כמאמר הכתוב ונתתי משכני בתוכם, שזה מתנה היא מאתו יתברך לבניו ועבדיו להשרות שכינתו עמם בגלותם ובכל צרתם לו צר כביכול, ולשון משכני הוא לשון משכון וערבון שהשכינה ממושכנת לעמו עד עת קץ אשר יקבץ נדחינו ויפדה אותנו עמו כביכול. ומי שחננו השם יתברך איזה השגת אור שכינתו יתברך יראה שיעלה מעלה מעלה כי כל עבודתינו להעלות השכינה וליחדה עם דודה ולא ישאר מטה מטה. וזה פירוש הפסוק כי תשה ברעך לשון משיאין משואות ופירושו כשילהיב ויבעיר לבבך בדביקות אורו יתברך, לא תבא אל ביתו לעבוט עבוטו פירוש שלא תבקש לך השראת השכינה הממושכנת לנו טרם ינתן לך. גם בא לרמוז מה שאמר החובות הלבבות שלא תבקש ערבון בשכר פעולתך, רק בחוץ תעמוד שכל שעה תדע אשר עדיין לא התחלת לכנס כלל. והאיש אשר אתה נושה בו, הוא על דרך שאמר אדמו"ר רבן של כל בני הגולה רבינו אלימלך נבג"מ על פסוק מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה שהוא לשון שואל ולוה, שהקב"ה לזה דבר זה מעמך שכל המדות הם שייכים בהקב"ה חוץ מיראה. וזהו והאיש זה הקב"ה אשר אתה נושה בו יוציא אליך את העבוט הוא השראת השכינה הקדושה. ואם איש עני הוא מבואר בתיקונים שהכביכול בימי הגלות יתואר כן, ולא תשכב בעבוטו פירוש שלא תשאר מושכב עם אור החופף עליך אמנם תראה להעלות שכינה הקדושה ליחדא עם קודשא בריך הוא. וזהו השב תשיב לו את העבוט ופירוש כבוא השמש כשיתחיל לזרוח עליך אורו יתברך וזהו יחוד העליון המרומוז במה שאמר ושכב בשלמתו וכנ"ל:

